

Temná tajemství

Neuvěřitelně chytré.
De telegraaf

Senzační
švédská krimi.
Hallands Nyheter

ROSENFELDT
HJORTH & ROSENFELDT
HJORTH
ROSENFELDT & HJORTH

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

MICHAEL HJORTH & HANS ROSENFELDT

Temná tajemství

Temná tajemství

BRNO 2013

Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt

Det fördolda

Copyright © Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt, 2010

First published by Norstedts, Sweden, in 2010.

Published by agreement with Norstedts Agency.

Translation © Helena Matochová, 2013

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2013 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-037-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-038-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-039-5 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-040-1 (Formát MobiPocket)

Není žádný vrah.

Táhl mrtvého chlapce dolů ze svahu a utvrzoval se v tom. Nejsem žádný vrah.

Vrahové jsou zločinci. Vrahové jsou zlí lidé. Jejich duše pohltila tma a oni se z různých důvodů poddali její černotě a přivítali ji, obrátili se zády ke světlu. On není zlý.

To vůbec ne.

Nedokázal snad v poslední době pravý opak? Neodsunul skoro úplně vlastní pocity, vlastní vůli, nespáchal na sobě téměř násilí pro dobro druhých? Nastavil druhou tvář, přesně to udělal. Není skutečnost, že je s mrtvým chlapcem v rozmoklém údolí uprostřed divočiny, jen dalším důkazem toho, že chce jednat správně? Musí jednat správně. Už nikdy nechce zklamat.

Muž se zastavil a vydechl. Chlapec byl navzdory svému věku těžký. Dobře trénovaný. Hodiny v posilovně. Ale z těch už nic nezbylo. Pevně uchopil nohavici, která dřív bývala bílá, ale potmě vypadala skoro černá. Chlapec hodně krvácel.

Ano, zabíjet je špatné. Páté přikázání. Nezabiješ. Ale existují výjimky. Bible na mnoha místech vyzývá k oprávněnému zabíjení. Jsou lidé, kteří si to zaslouží. Zlo může být dobrem. Nic není absolutní.

A co když záměr není sobecký? Co když ztráta jednoho lidského života zachrání jiné? Dá jim šanci? Dá jim život? Jak by potom takové jednání mohlo být špatné, když úmysl je dobrý?

Muž se zastavil na okraji malé a kalné tůňky. Za normálních okolností byla pár metrů hluboká, ale déšť v posledních dnech

tak promáčel půdu, že se voda v křovinatém údolí rozlila jako jezírko.

Muž se předklonil a vzal chlapce v podpaží. S velkou námahou se mu podařilo bezvládné tělo napůl postavit. Na chvíli se chlapci zadíval do očí. Jaká asi byla jeho poslední myšlenka? Stačil vůbec nějakou mít? Chápal, že zemře? Chtěl vědět proč? Myslel na to, co všechno za svůj krátký život nestihl, nebo na to, co dokázal?

Na tom nezáleží.

Proč se trápit víc, než je třeba?

Neměl na výběr.

Nemohl zklamat.

Tentokrát ne.

Přesto zaváhal. Oni to nepochopí. Neodpustí. Nenastaví druhou tvář jako on.

Strčil do chlapce a tělo s hlasitým plesknutím spadlo pozadu do vody. Muž uskočil, v temném tichu nebyl na ten zvuk připravený.

Chlapcovo tělo se ve vodě potopilo a zmizelo.

Muž, který nebyl vrah, se vydal zpátky ke svému autu, zaparkovanému na úzké lesní cestě, a odjel domů.

„Västeråská policie, Klara Lidmanová.“
„Chtěla bych nahlásit, že mi zmizel syn.“

Hlas v telefonu zněl téměř omluvně, jako by si žena nebyla jistá, zda se dovolala správně, nebo jako by nečekala, že jí budou věřit. Klara Lidmanová si přitáhla poznámkový blok, i když se hovor nahrával.

„Můžete mi říct, jak se jmenujete?“

„Lena. Lena Erikssonová. Můj syn se jmenuje Roger. Roger Eriksson.“

„Kolik let je vašemu synovi?“

„Šestnáct. Naposledy jsem ho viděla včera odpoledne.“

Klara si zapsala věk a došla k závěru, že by tuto záležitost měla předat dál, aby mohli okamžitě podniknout příslušná opatření. Pokud tedy chlapec opravdu zmizel.

„V kolik přesně včera odpoledne?“

„V pět vypadl z domu.“

Před dvaadvaceti hodinami. Od zmizení uplynulo dvaadvacet důležitých hodin.

„Víte, kam šel?“

„Ano, k Lise.“

„Kdo je to Lisa?“

„Jeho přítelkyně. Dneska jsem jí volala, ale říkala, že od ní odešel včera večer kolem desáté.“

Klara na papíře přeškrtnula číslovku dvacet dva a nahradila ji sedmnáctkou.

„Kam šel potom?“

„To nevěděla. Myslela, že domů. Ale doma nebyl. Celou noc. A teď už je pryč skoro celý další den.“

A ty voláš až teď, pomyslela si Klara. Žena na druhé straně telefonu nepůsobila nijak zvlášť rozrušeně. Spíš utlumeně. Odevzdaně.

„Lisa, jak se jmenuje dál?“

„Hanssonová.“

Klara si jméno poznamenala.

„Má Roger mobil? Zkoušela jste mu volat?“

„Ano, ale nebere to.“

„A vy nemáte tušení, kam mohl jít? Nemohl přespát u nějakého kamaráda nebo tak něco?“

„Ne, to by mi zavolal.“

Žena se na chvíli odmlčela a Klara si myslela, že ji zradil hlas, ale když uslyšela syčivý nádech, došlo jí, že si žena na druhém konci dlouze potáhla z cigarety. Pak kouř vyfoukla.

„Prostě zmizel.“

Ten sen se mu vracel každou noc.
Nenechal ho na pokoji.

Stále dokola tentýž sen, v němž se skrývala stále tatáž úzkost. Rozčilovalo ho to. Dohánělo ho to k šílenství. A Sebastian Bergman je přitom přece v těchto záležitostech kovaný. Kdo jiný než on by měl vědět, co znamenají sny. Kdo jiný než on by se měl umět povznést nad horečnaté pozůstatky minulosti. Ale ať se na to jakkoli připravoval a ať si byl jakkoli vědom skutečného významu snu, neubránil se mu a nechal se jím polapit. Jako by ten sen našel vnitřní průsečík mezi tím, co Sebastian věděl o jeho významu, a tím, čím Sebastian byl.

Bylo 4.43.

Začínalo svítat. Sebastian měl sucho v ústech. Že by křičel? Nejspíš ne, protože žena vedle něj se neprobudila. Dýchala klidně. Viděl, jak jí dlouhé vlasy zpola zakrývají nahé ňadro. Sebastian si bezmyšlenkovitě protáhl ztuhlé prsty. Byl zvyklý probouzet se z tohoto snu s pevně zaťatou pravou pěstí. Raději se proto snažil rozpomenout na jméno ženy, která odpovídala po jeho boku.

Katarina? Karin?

Někdy během večera to určitě řekla.

Kristina? Karolin?

Ne že by to bylo nějak důležité, už neměl v plánu se s ní znovu setkat, ale tím, že se přehraboval v paměti, se mu podařilo zahnat poslední zamlžené zbytky snu, které jako by mu okupovaly všechny smysly.

Snu, který ho pronásledoval už přes pět let. Každou noc stejný sen, stejné obrazy. Celé jeho podvědomí pracovalo na plné obrátky a dělalo to, co nezvládal přes den:

Vyrovnávalo se s vinou.

Sebastian se pomalu zvedl z postele, potlačil povzdech a vzal si ze židle oblečení, které tam před několika hodinami položil. Oblékal se a přitom si bez zájmu prohlížel pokoj, kde strávil noc. Postel, dvě bílé vestavěné skříně, jedna se zrcadlovými dveřmi, obyčejný noční stolek z Ikey, na něm budík a měsíčník o zdraví, stůl s fotkou jejího dítěte, které měla ve střídavé péči, a nějaké krámy vedle židle, z níž si právě vzal šaty. Na zdech visely nic neříkající umělecké reprodukcce. Barvu zdí by kdejaký vychytralý makléř označil jako „latte“, ve skutečnosti to však byla ušmudlaná béžová. Pokoj byl jako sex, který v něm zažil, bez fantazie a trochu nudný, ale plnil svou funkci. Tak jako vždycky. Uspokojení bohužel nevydrží moc dlouho.

Sebastian zavřel oči. Toto je vždy nejbolestnější chvíle. Přechod do skutečnosti. Citový obrat o sto osmdesát stupňů. Zná to tak dobře. Soustředil se na ženu v posteli, zejména na její vykukující bradavku. Jak že se tedy jmenuje?

Ví, že se jí představil poté, co přinesl pití, tak to dělá pokaždé. Nikdy ne když zjišťuje, jestli je místo vedle ženy volné nebo co pije, anebo když se ptá, jestli ji smí pozvat. Vždycky řekne své jméno, až když před ni postaví sklenici.

„Mimochodem, jmenuji se Sebastian.“

A co odpověděla? Byl si celkem jistý, že něco na K. Zapnul si pásek. Přezka lehce kovově zacinkala.

„Ty už jdeš?“ Její hlas zněl ospale, zamžourala na hodinky.

„Ano.“

„Myslela jsem, že se spolu nasnídáme. Kolik je?“

„Bude pět.“

Žena se opřela o loket. Kolik jí může být? Kolem čtyřicítky? Odhrnula si z obličeje pramen vlasů. Pomalu z ní vyprchával spánek a nahradilo ho zjištění, že ráno nebude probíhat podle jejích představ. Vyplížil se z postele a oblékl se. Chtěl odejít, aniž by ji probudil. Nenasnídají se spolu a nepoklábosí nad čerstvým vydáním *Dagens Nyheter*, nevyjdou si na nedělní procházku. Nechce se s ní poznat blíž a nezavolá jí, ať už říkal cokoli.

Věděla to. Proto řekl jen:

„Ahoj.“

Sebastian se ani nepokusil uhádnout jméno. Už si nebyl jistý ani tím, že začínalo na K.

Na ulici bylo ticho, jaké bývá za svítání. Předměstí spalo a všechny zvuky působily tlumeně, jako by ho nechtěly probudit. Dokonce i dopravní ruch z blízké ulice Nynäsvägen zněl uctivě přidušeně. Sebastian se zastavil u cedule na křižovatce. Ulice Varpavägen. Někde ve čtvrti Gubbängen. Domů pořádný kus. Jezdí tak brzo ráno metro? V noci jeli taxíkem. Zastavili se v obchodě 7-Eleven a koupili chleba — chleba k snídani. Vzpomněla si, že doma nic nemá. Chtěl by přece zůstat na snídani? Koupili pečivo a džus, on a ta... sakra, začínalo ho to štvát. Jak se ta ženská jmenovala? Sebastian vykročil pustou ulicí.

Ublížil jí, ať už se jmenovala jakkoli.

Za čtrnáct hodin vyrazí do Västeråsu a bude pokračovat v práci.

Ale v úplně jiné, s tou ženskou už nic nenadělá.

Začalo pršet.

Zatracené ráno.

V Gubbängen.

Všechno se totálně podělalo. Policejnímu komisaři Thomasi Haraldssonovi teklo do bot, chcipla mu vysílačka a ztratil se ostatním z rojnice. Sluneční paprsky mu svítily přímo do očí, takže musel mžourat, aby nezakopával o pokroucené křoví a kořeny, které vyrůstaly z bažinaté země. Haraldsson v duchu zaklel a podíval se na hodinky. Zhruba za dvě hodiny bude mít Jenny v nemocnici polední pauzu. Nasedne do auta, pojede domů a bude doufat, že on to také stihne. Jenže nestihne. Bude trčet v tom zatraceném lese.

Haraldsson se levou nohou zabořil ještě hlouběji. Krátké sportovní ponožky v nízkých botách mu nasákly studenou vodou. Ve vzduchu už bylo cítit první prchavé jarní teplo, ale vodu stále držel v zubech zimní chlad. Otrásl se, ale podařilo se mu nohu vytáhnout a znovu najít pevnou půdu.

Haraldsson se rozhlédl. Na východ by to mělo být tamtudy. Neposlali na tu stranu náhodou základáky? Nebo skauty? Také se ale mohl otočit o tři sta šedesát stupňů a úplně ztratit ponětí o tom, kde je sever. Kousek před sebou uviděl malou vyvýšeninu a napadlo ho, že tam bude suchá zem. Malý ráj v tom rozmáčeném pekle. Vydal se tím směrem. Noha mu zase zajela do vody. Tentokrát pravá. Fakt paráda.

A za všechno může Hanserová.

Vůbec by se tady nemusel brodit po lýtka ve vodě, kdyby Hanserová nechtěla vzbuzovat dojem, že je silná a akceschopná. I když zrovna u ní je tato potřeba pochopitelná, vždyť sakra ani není od policie. Je to jenom právnička, které se podařilo

proklouznout na šéfovské místo, aniž by si musela ušpinit ručičky nebo, jako on, namočit nohy.

Ne, kdyby to bylo na Haraldssonovi, tak by se to celé řešilo úplně jinak. Jasně, kluk je pryč už od pátku, takže podle předpisů se musí rozšířit pátrací oblast, tím spíš, když jim jeden z místních řekl, že o víkendu „se v noci něco dělo“ a „svítilo se“ v lese kolem Listakärru. Ale Haraldsson z vlastní zkušenosti věděl, že tyto akce bývají naprosto zbytečným cvičením. Kluk je ve Stockholmu a dělá si srandu z vyděšené mámy. Je mu šestnáct. To je pro šestnáctileté kluky typické. Dělat si srandu z matky.

Hanserová.

Čím byl Haraldsson promočenější, tím víc ji nenáviděl. Byla to nejhorší, co ho kdy potkalo. Mladá, atraktivní, úspěšná, politicky angažovaná — reprezentovala novou moderní policii.

Zkřížila mu cestu. Když vedla svou první poradu u västeråské policie, Haraldsson si uvědomil, že se tím jeho kariéra zbrzdila. Také se o to místo ucházel. Ale dostala ho ona. Bude šéfkou aspoň pět let. Jeho pět let. Jeho služební postup se zarazil. Kariéra mu právě začala stagnovat a zdálo se, že je jen otázkou času, kdy to s ním začne jít z kopce. Je skoro symbolické, že teď vězí po kolena v zatuchlé lesní bažině pár kilometrů od Västeråsu.

„MAZLENÍ DNESKA V POLEDNE“ stálo velkými písmeny v textové zprávě, kterou dostal dneska ráno. Znamenalo to, že Jenny v poledne dorazí kvůli sexu domů a potom se spolu vyspí ještě tak jednou nebo dvakrát večer. Tak teď žili. Jenny se léčila s neplodností a s lékařem vypracovali schéma, které mělo optimalizovat šanci na početí. A právě takový optimální den byl dnes. Proto ta zpráva. Haraldsson nevěděl, co si o tom má myslet. Někde uvnitř byl rád, že se jejich pohlavní život za poslední dobu zintenzivnil o několik set procent. Že ho Jenny neustále chce. Zároveň se ale nemohl zbavit pocitu, že vlastně nechce jeho. Že chce jeho sperma. Kdyby netoužila po

dítěti, nikdy by ji nenapadlo přijet o polední pauze domů na rychlovku. Celé mu to připadalo jako chov zvířat. Jakmile se vajíčko vydalo na cestu do dělohy, vrhli se na to jako králíci. Upřímně řečeno, v mezičase rozhodně nepolevovali, jistota je jistota. Ale už v tom nebyl ten požitek, pocit vzájemné blízkosti. Kam se poděla vášeň? Chtíč? A teď Jenny přijde v poledne do prázdného domu. Možná jí měl zavolat a zeptat se, jestli se před odchodem nemá udělat sám a nechat jí to ve skleničce v lednici. Nejhorší byla jeho obava, že Jenny by to nepovažovala za úplně špatný nápad.

Všechno to začalo v sobotu.

Okolo patnácté hodiny přepojila tísňová linka hovor na västeråskou policii. Matka nahlásila, že zmizel její šestnáctiletý syn. Protože se jednalo o mladistvého, měla tato záležitost nejvyšší prioritu. Přesně podle předpisů.

Bohužel si prioritního hlášení nikdo nevšiml až do neděle, kdy hlídka dostala za úkol podrobněji ho prošetřit. Výsledkem bylo, že dva uniformovaní policisté navštívili okolo šestnácté hodiny matku pohřešovaného. Ta jim znovu všechno zopakovala do protokolu, a když se večer měnily směny, byl případ zapsán do denního hlášení. Stále však nebyly podniknuty žádné další kroky, jen teď k témuž zmizení existovala dvě shodná předpisová hlášení. A obě navíc měla nejvyšší prioritu.

Teprve v pondělí si policisté na ranní směně všimli, že v tomto případě zatím nikdo nic neudělal. Tou dobou byl Roger Eriksson pohřešován padesát osm hodin. Bohužel se ale zrovna konala porada o návrhu policejního ředitelství na nové uniformy, která se poněkud protáhla. Takže teprve v pondělí odpoledne přidělili tento zahrabaný případ Haraldssonovi. Když si všiml data na prvním záznamu, jen v duchu poděkoval své šťastné hvězdě, že se hlídka u matky zastavila ještě v neděli večer. Lena Erikssonová nemusela vědět, že od té

doby policisté jen sepisovali další hlášení. Ne, policejní vyšetřování bylo zahájeno už v neděli, ale nepřineslo zatím žádné výsledky. Této verze se Haraldsson hodlal držet.

Věděl, že by to rozhodně chtělo nějaké nové informace, než bude s matkou chlapce mluvit. Zkoušel se dovolat Rogerově přítelkyni Lise Hanssonové, ale ta byla tou dobou ještě ve škole.

Podíval se do trestního rejstříku po záznamech o Leně Erikssonové nebo o Rogerovi. U Rogera vyskočilo pár hlášení o drobných krádežích v obchodech. O matce v rejstříku nebylo nic.

Haraldsson zavolał na městský úřad, kde mu řekli, že Roger chodí na Palmlövske gymnázium.

To není dobrý, pomyslel si Haraldsson.

Palmlövska škola byla soukromé gymnázium s internátem. Co se studijních výsledků týká, patřila k nejlepším v celé zemi. Chodili sem nadaní a motivovaní žáci, kteří měli bohaté rodiče. Rodiče s kontakty. Ti budou hledat obětního beránka, protože vyšetřování nezačalo hned, a nebude vypadat dobře, jestliže se policie ani třetí den nikam nedostane. Haraldsson se rozhodl, že všechno ostatní odsune stranou. Jeho kariéra byla už tak u ledu a bylo by hloupé riskovat ještě víc.

A tak Haraldsson celé odpoledne pilně pracoval. Zašel na Palmlövske gymnázium. Ředitel Ragnar Groth i Beatrice Strandová, třídní učitelka Rogera Erikssona, byli značně znepokojeni a zděšeni, když jim řekl, že Roger zmizel, ale jinak Haraldssonovi nemohli pomoci. Nevěděli o ničem zvláštním. Roger se choval jako obvykle, chodil do školy jako vždycky, v pátek odpoledne psal velkou písemku ze švédštiny a podle spolužáků měl po ní dobrou náladu.

Haraldssonovi se také podařilo zastihnout Lisu Hanssonovou, poslední osobu, která Rogera v pátek večer viděla. Chodila do vedlejší třídy a Haraldssonovi ji ukázali ve školní kavárně.

Byla to milá, i když trochu obyčejná dívka. Měla rovné blondaté vlasy a ofinu sepnutou jednoduchou sponkou. Nenalíčené modré oči. Bílou blůzu zapnutou až po nejhořejší knoflík a přes ni vestu. Jakmile si proti ní Haraldsson sedl, okamžitě mu připomněla svobodnou církev. Nebo tu dívku ze seriálu *Bílý kamínek*, který dávali v televizi, když byl malý. Zeptal se jí, jestli chce něco objednat. Zavrtěla hlavou.

„Pověz mi o tom pátku, kdy byl Roger u tebe.“

Lisa se na něj podívala a maličko pokrčila rameny.

„Přišel asi tak o půl šesté, byli jsme v mém pokoji, dívali jsme se na televizi a pak kolem desáté šel domů. Nebo aspoň říkal, že jde domů.“

Haraldsson přikývl. Čtyři a půl hodiny v jejím pokoji. Šestnáctiletý páreček. Koukali na televizi. To ať zkouší namluvit někomu jinému. Nebo už je on sám poznamenaný prostředím, v němž se pohybuje? Jak je to dlouho, co se s Jenny večer jen tak dívali na televizi? Bez rychlovky při reklamě? Měsíce.

„Nestalo se mezi vámi něco? Hádka, kvůli které spolu nemluvíte? Nebo tak něco?“

Lisa zavrtěla hlavou. Kousla se do již důkladně okousaného nehtu u palce. Má zanícenou kůžičku, všiml si Haraldsson.

„Už takhle někdy dřív zmizel?“

Lisa znovu zavrtěla hlavou.

„Nevím o tom, ale nejsme spolu moc dlouho. Vy jste nemluvil s jeho matkou?“ Haraldsson si na malou chvíli pomyslel, že ho z něčeho obviňuje, ale potom usoudil, že tomu tak samozřejmě není. Za to může Hanserová. Kvůli ní o sobě pochybuje.

„Byli u ní mí kolegové, ale potřebujeme si promluvit se všemi. Udělat si ucelený obrázek.“ Haraldsson si odkašlal. „Jak Roger vychází s matkou? Nemají nějaké problémy?“

Lisa opět pokrčila rameny. Haraldsson si pomyslel, že její výrazový rejstřík je poněkud omezený. Vrtění hlavou a krčení rameny.

„Hádali se?“

„To jo. Občas. Nelíbila se jí škola.“

„Tahle škola?“

Lisa přikývla.

„Připadala jí snobská.“

To má teda sakra pravdu, pomyslel si Haraldsson.

„Bydlí Rogerův otec tady ve městě?“

„Ne. Nevím, kde bydlí. Ani nevím, jestli to ví Roger. Nikdy o něm nemluví.“

Haraldsson si udělal poznámku. Zajímavé. Synáček se možná vydal hledat své kořeny. Konfrontovat nepřítomného otce. A před mámou to tají. Už se staly podivnější věci.

„Co si myslíte, že se s ním stalo?“

To vytrhlo Haraldssona z myšlenek. Podíval se na ni a poprvé si všiml, že Lisa nemá daleko k slzám.

„Nevím. Ale nejspíš se zase objeví. Možná si jenom zajel do Stockholmu nebo tak něco. Však to znáš, za dobrodružstvím.“

„Proč by to dělal?“ Haraldsson pohlédl na její upřímně udivenou tvář. Na nenalakovaný okousaný nehet v nenamalované puse. Ne, tato holčička z církve sice nechápe, proč by to dělal, ale Haraldsson si byl čím dál jistější, že se nejedná o zmizení, nýbrž o útěk.

„Člověk má někdy divné nápady, které se mu v tu chvíli zdají správné. Uvidíš, že se zase objeví.“ Haraldsson se usmál způsobem, který měl vypadat přesvědčivě a důvěryhodně, ale viděl, že to na Lisu neúčinkuje.

„Slibuji,“ dodal.

Než odešel, poprosil Lisu, aby mu napsala seznam Rogerových kamarádů a lidí, se kterými se stýkal. Lisa dlouho přemýšlela, pak něco napsala a přisunula papírek k Haraldssonovi. Dvě jména: Johan Strand a Erik Heverin. Osamělý chlapec, pomyslel si, a osamělí chlapci utíkají.

Když Haraldsson toho pondělního odpoledne nasedl do auta, byl s průběhem dne nakonec spokojený. Rozhovor s Johanem Strandem po pravdě nepřinesl nic nového. Johan viděl Rogera naposledy v pátek, když skončila škola. Podle toho, co věděl, šel Roger večer k Lise. Neměl tušení, kam mohl jít potom. Erik Heverin si právě užíval dlouhé prázdniny. Šest měsíců na Floridě. Byl pryč už sedm týdnů. Jeho matka získala ve Spojených státech práci konzultantky a celá rodina jela s ní. Někteří lidé se mají, pomyslel si a snažil se vzpomenout si, na jaká exotická místa zavedla práce jeho. Takto narychlo si vybavil jen seminář v Rize. Většinu času tam ale proležel s žaludečními problémy a pamatoval se hlavně na to, jak otravně skvěle se tam kolegové měli, zatímco on zíral do modrého kbelíku.

Ale přes to všechno byl Haraldsson opravdu spokojený. Vysledoval několik stop, a co je nejdůležitější, našel možnost konfliktu mezi matkou a synem, což nasvědčovalo tomu, že to brzy přestane být policejní záležitost. Neřekla snad matka, když to oznamovala, že „vypadl z domu“? Jo, řekla. Haraldsson si vzpomněl, že když poslouchal nahrávku telefonického rozhovoru, zarazilo ho to. Její syn „neodešel“ nebo „nezmizel“, ale „vypadl“. Nenaznačuje to snad, že odešel z domova v rozčilení? Práskl dveřmi lehce rezignované matce před nosem. Haraldsson si byl čím dál jistější. Synáček je ve Stockholmu a rozšiřuje si obzory.

Ale pro jistotu to ještě hodlal vzít okolo Lisina domu a zaklepat na dveře u pár sousedů. Cílem bylo se tam ukázat a mít v zásobě pár lidí, kteří ho poznají, kdyby někdo chtěl vědět, jak to jde s vyšetřováním. Možná někdo Rogera viděl, nejlépe na cestě do centra na nádraží. Pak se ještě zastaví u matky, aby z ní dostal, jak moc se spolu vlastně hádali. Dobrý plán, pomyslel si v duchu a nastartoval auto. Vtom mu zazvonil mobil. Při rychlém pohledu na displej telefonu ho zamrazilo. Hanserová.

„Co je zas, sakra,“ zamumlal Haraldsson a vypnul motor. Neměl by ten hovor odmítnout? Lákavé, ale možná se kluk vrátil. Možná to mu chce Hanserová říct. Že měl celou dobu pravdu. Zvedl telefon.

Rozhovor trval osmnáct vteřin a Hanserová do něj přispěla šesti slovy.

„Kde teď jste?“ zněla ta první tři.

„V autě,“ odpověděl Haraldsson podle pravdy. „Právě jsem byl ve škole a mluvil jsem s učiteli a přítelkyní toho chlapce.“

Ke svému znechucení si uvědomil, že zaujal obranné postavení. Jeho hlas zněl trochu poddajněji, byl vyšší. Ksaku, vždyť dělá všechno, jak má.

„Okamžitě sem přijedte.“

Haraldsson se jí právě chystal vysvětlit, kam má namířeno, a chtěl se zeptat, co se stalo tak důležitého, ale než stihl cokoli říct, Hanserová to položila. Zatracená Hanserová. Nastartoval auto, otočil se a zamířil ke stanici.

Tam se s ní potkal. Chladné oči. Až moc perfektní záplava blondatých vlasů. Dobře padnouce a určitě drahý kostýmek. Právě jí volala rozrušená Lena Erikssonová a ptala se jí, co se děje. Tutéž otázku si teď klade ona sama. Co se děje?

Haraldsson rychle shrnul, co během odpoledne udělal, a povedlo se mu celkem čtyřikrát zmínit, že mu případ přidělili až dnes po obědě. Jestli chce hledat viníka, měla by se pustit do víkendové směny.

„To udělám,“ řekla klidně. „Proč jste mě neinformoval, když jste měl pocit, že tenhle případ je ležák? Přesně takové věci musím vědět.“

Haraldsson cítil, že rozhovor neprobíhá tak, jak by si představoval. Pokusil se to svést na někoho jiného.

„To se stává. Nemůžu za vámi běžet pokaždé, když soukolí trochu zaskřípe, sakra. Máte na starosti důležitější věci.“

„Důležitější než postarat se, abychom okamžitě začali hledat ztracené dítě?“ Tázavě se na něj podívala. Haraldsson mlčel. Nejde to podle plánu. Ani trochu.

To se stalo v pondělí. Ted' stál v mokrých ponožkách v Listakärru. Hanserová vyrukovala s celou artilerií, obchůzkami sousedů a rojnicemi, které se den za dnem rozšiřovaly. Zatím bez výsledků. Včera Haraldsson potkal na stanici krajského policejního náčelníka a veselým tónem ho upozornil, že tato akce nebude levná. Mnoho mužů pracuje mnoho hodin, aby našli kluka, který se baví ve velkoměstě. Reakci krajského policejního náčelníka si Haraldsson neuměl tak docela vyložit, ale až se Roger z toho malého výletu vrátí, náčelník si vzpomene, co mu Haraldsson říkal. Pochopí, kolik peněz Hanserová zbytečně vyhodila. Haraldsson se usmál, když na to pomyslel. Předpisy jsou jedna věc, ale policejní instinkt je něco úplně jiného. To se nedá naučit.

Haraldsson se zastavil. V půli cesty k vyvýšenině. Zase se jednou nohou zabořil do vody. A tentokrát pořádně. Vytáhl ji. Bez boty. Stihl si jen všimnout, jak se nad jeho černou třiačtyřicítkou hladově zavřelo bahno a levá ponožka přitom nasála dalších pár mililitrů studené vody.

Už toho má sakra dost.

To stačí.

To byla poslední kapka.

Kleknout na kolena, ruku do bláta, vytáhnout botu. A pak pojede domů. Ostatní ať si tu pobíhají v rojnici jako blbci. On musí oplodnit ženu.

O jednu cestu taxíkem a tři sta osmdesát korun později se Sebastian ocitl před svým bytem v ulici Grev Magnigatan ve čtvrti Östermalm. Už dlouho si říkal, že se toho bytu zbaví. Byl drahý a pompézní, jako dělaný pro úspěšného spisovatele a učenice s akademickým zázemím a širokou sítí společenských kontaktů. Tím vším už nebyl, to vše už neměl. Ale zmáhalo ho pouhé pomyšlení na to, že by měl vyklidit skříně a sbalit věci, které tu za spoustu let nashromáždil, a postarat se o ně. Rozhodl se tedy, že větší část bytu uzavře. Používal jen kuchyni, pokoj pro hosty a menší koupelnu. Zbytek zůstával nedotčený. A čekal... prostě na něco.

Sebastian se letmo podíval na svou věčně neustlanou postel, ale pak ji zavrhl ve prospěch sprchy. Horké a dlouhé. Na noční sblížení už dávno zapomněl. Udělal snad chybu, když ráno tak spěchal pryč? Mohla mu v těch dalších hodinách dát něco víc? Nejspíš víc sexu. A snídani. Džus a chleba. Ale co potom? Definitivní rozloučení bylo neodvratné. Nemohlo to skončit jinak. Takže bylo nakonec dobře, že to neprotahoval. Přesto se mu po té chvilce blízkosti, díky níž měl na moment pocit, že se vznáší, vlastně stýskalo. Už se zase cítil těžký a prázdný. Jak dlouho vlastně v noci spal? Dvě hodiny? Dvě a půl? Zahlédl se v zrcadle. Oči vypadaly unaveněji než obvykle a napadlo ho, že by už měl něco udělat s těmi vlasy. Možná by si je měl nechat pořádně zkrátit. Ne, to by mu moc připomínalo, jaký byl dřív. A žádné dřív už není. To ne. Ale mohl by si prostříhat vousy a zastříhnout vlasy, možná je trochu navlnit. Usmál se

na sebe svým nejšarmantějším úsměvem. Je neuvěřitelné, že to zabírá, pomyslel si. Najednou se ho zmocnila příšerná únava. Obrat o sto osmdesát stupňů byl dokonán. Prázdnost se vrátila. Podíval se na hodinky. Měl by si aspoň na chvíli lehnout. Věděl, že se ten sen zase vrátí, ale byl příliš unavený, a tak se o to nestaral. Znal svého společníka tak dobře, že ho vlastně postrádal, když se mu párkrát podařilo se vyspat, aniž by ho sen probudil.

Ze začátku to tak nebylo. V prvních měsících, kdy ho sen trýznil, byl Sebastian vyčerpaný neustálým probouzením, unavený ustavičným tancem okolo úzkosti a dušení, naděje a zoufalství. Zvykl si dávat si před spaním pořádného panáka. Řešení číslo jedna pro mnoho bělochů ve středním věku s akademickým vzděláním a komplikovaným citovým životem. Na chvíli se mu dařilo upadat do spánku beze snů. Jeho podvědomí ale velmi rychle našlo cestu kolem alkoholových zátarasů, takže panáky se zvětšovaly a Sebastian si je dával čím dál dříve odpoledne, aby stihly zabrat. Nakonec mu došlo, že tuto bitvu prohrál. Ze dne na den s alkoholem přestal.

Místo toho se rozhodl dát bolesti průchod.

Dát tomu čas.

Nechat zahojit rány.

To nefungovalo už vůbec. Po nějaké době, kdy ho sen neustále probouzel, začal brát prášky. Dříve si vždycky sliboval, že něco takového nikdy neudělá. Ale ne pokaždé člověk dokáže dodržet předsevzetí — to Sebastian věděl z vlastní zkušenosti lépe než většina ostatních —, zvláště když stojí před těmi nejzávažnějšími otázkami. V takovém případě je potřeba být flexibilní. Obvolal pár starých pacientů s malými zábránami a oprášil bloček s recepty. Dohoda byla jednoduchá. Dělili se padesát na padesát.

Samozřejmě se mu ozvali ze zdravotní pojišťovny. Chtěli vědět, proč najednou předepisuje tolik léků. Sebastianovi

se to podařilo odůvodnit několika promyšlenými báchorkami o „obnovené činnosti“ a „intenzivní zahajovací fázi“ s „pacienty v počátečním stadiu léčby“. Přece jen ale počet pacientů navýšil, aby nebylo tak průhledné, o co ve skutečnosti jde.

Ze začátku bral Sebastian hlavně Propavan, Prozac a Dige-sic, ale rozčilovalo ho, že účinkují jen chvíli, a tak začal místo toho zkoušet Dolcontin a jiné přípravky na bázi morfia.

Ukázalo se, že pojišťovna je jeho nejmenší problém. S tím si uměl poradit. Horší bylo, jak se na něm jeho experimenty podepsaly. Sen skutečně zmizel. Ale pryč byl i jeho apetit, většina přednášek a chuť na sex. To pro něj byl zcela nový a děsivý zážitek.

Ale úplně nejhorší byla ta chronická otupělost. Bylo to, jako kdyby už nedokázal myslet v celých větách. Jako by se mu myšlenky v pülce vzpřičily v hlavě. S určitou námahou dokázal vést jednoduchý rozhovor o obyčejných věcech, ale jakákoli diskuse nebo delší úvaha byla zcela mimo jeho možnosti. Na analýzy a závěry mohl rovnou zapomenout.

Pro Sebastiana, který vystavěl celou svou existenci na intelektu a zakládal představy o sobě samém na iluzích o ostrovtipu svých myšlenek, to bylo příšerné. Žil neustále umrtvený, sice bez bolesti, ale také bez mnoha dalších věcí a bez života samotného, a nebyl schopen vidět věci jasně. Tudy vedla hranice. Pochopil, že si musí vybrat. Buď úzkost, ale zároveň schopnost dokončit myšlenku, nebo rozostřený otupělý život s polovičatým vnímáním. Došlo mu, že svou existenci bude pravděpodobně nenávidět v každém případě, a tak se rozhodl pro úzkost a ze dne na den přestal i s braním prášků.

Po tom všem už se nedotkl ani alkoholu, ani drog.

Nevzal by si ani prášek proti bolesti hlavy.

Zato měl ten sen.

Každou noc.

Proč myslím právě na to? podívil se a zahleděl se na sebe do zrcadla v koupelně. Proč teď? Sen byl jeho životním druhem už mnoho let. Sebastian ho studoval a analyzoval. Rozebíral ho se svým terapeutem. Přijal ho. Naučil se s ním žít.

Tak proč právě teď?

To kvůli Västeråsu, pomyslel si, když pověsil ručník a nahý odešel z koupelny. Může za to Västerås.

Västerås a jeho matka. Ale tuto kapitolu svého života se dnes chystal ukončit.

Nadobro.

Dnes by mohl být dobrý den.

Joakim prožíval v lese u Listakärru jeden z nejlepších dnů za poslední dobu. Úplně nejlepší bylo, že ho vybrali do skupinky tří lidí, kteří dostávali instrukce přímo od policisty, jenž rozhodoval, jak a kudy mají jít. Výprava jeho skautského oddílu, většinou poněkud nudná, se změnila v opravdové dobrodružství. Joakim si prohlížel policistu stojícího před ním, hlavně jeho pistoli, a rozhodl se, že z něj bude také policista. Bude mít uniformu a pistoli. Jako ve skautu, ale v pořádně vylepšené verzi. Přesně to potřebuje. Protože upřímně řečeno, skauting není zrovna nejzajímavější aktivita, pomyslel si Joakim. Teď už ne. Právě oslavil čtrnácté narozeniny a koníček, kterému se věnoval od svých šesti let, začínal ztrácet na přitažlivosti. Kouzlo se zlomilo. Život na čerstvém vzduchu, přežití, zvířata a příroda. Ne že by mu to připadalo divné jako většině kluků v jeho třídě. Ne, prostě se mu zdálo, že už toho bylo dost. Díky, bylo to bezva, ale teď je načase začít s něčím novým. S něčím pořádným.

Možná to Tommy, jejich vedoucí, věděl.

Možná proto se šel policie a vojáků zeptat, co se děje, když dorazili k Listakärru.

Možná proto nabídl policii, že jim se svým oddílem pomůže.

Bez ohledu na důvod se policista Haraldsson nad celou věcí zamyslel a po určitém váhání usoudil, že neuškodí, když budou mít v lese o devět párů očí víc. Přidělil jim malý sektor, ať se v něm vyřadí. Požádal Tommyho, aby skauty rozdělil do skupin po třech, v každé určil vedoucího a toho pak poslal za ním pro instrukce. Joakim to vyhrál na celé čáře. Dali ho do skupiny s Emmou a Alicí, nejhezčími holkami z družiny. A vybrali ho za vedoucího skupiny.

Teď šel Joakim zpátky za dívkami, které na něj čekaly. Haraldsson byl tak pěkně úsečný a odhodlaný — jako všichni policajti z filmů o Beckovi. Joakim si připadal hrozně důležitý. Už před sebou viděl zbytek tohoto fantastického dne. Najde toho ztraceného kluka těžce zraněného. Kluk se na Joakima podívá tak úpěnlivě, jak to dovede jen umírající. Bude tak slabý, že nebude moci mluvit, ale jeho oči řeknou vše. Joakim ho zvedne a odnese ho k ostatním, patřičně dramaticky. Všichni si Joakima všimnou, budou se na něj usmívat, tleskat mu a oslavovat ho. Všechno bude hrozně super.

Když se Joakim vrátil ke skupině, zorganizoval si ji tak, aby měl Emmu po levici a Alici po pravici. Haraldsson vydal přísný rozkaz, že rojnice musí držet pohromadě. Joakim se vážně zadíval na holky a řekl jim, že je důležité, aby se drželi pohromadě. Pak to začalo. Po chvíli, která se zdála jako věčnost, Haraldsson mávl rukou a rojnice se konečně dala do pohybu.

Joakim brzy poznal, že je dost těžké udržet rojnici v jedné řadě, i když se skládala jen ze tří skupin po třech lidech. Zvlášť když zašli hlouběji do lesa a museli kvůli močálu čas od času vybočit ze stanoveného kurzu. Jedna skupina neudržela tempo, druhá vůbec nezpomalila a brzy se jim ztratila z dohledu za vrcholky malých kopečků. Přesně jak to říkal Haraldsson. Začínal Joakimovi imponovat čím dál víc. Zdálo se, že ví všechno. Usmál se na holky a přinutil je zopakovat Haraldssonova poslední slova.

„Když něco najdete, křičte: nález!“

Emma našťvaně přikývla.

„Říkal jsi nám to aspoň tisíckrát.“

Joakim se tím nenechal odradit. Se sluncem v očích klopýtal dál a snažil se udržovat odstup a směr. Ale bylo to čím dál těžší. Už ani neviděl Lasseho skupinu, která ještě před chvílí byla kousek nalevo od nich.

Po půlhodině si Emma chtěla odpočinout. Joakim se ji snažil přesvědčit, že to nejde. Mohli by zůstat moc pozadu a ztratit ostatní.

„Jaké ostatní?“

Alice se významně usmála. Joakim si uvědomil, že ostatní už docela dlouho neviděli.

„Spíš to vypadá, že jsou za námi.“

Ztichli a nastražili uši. Z dálky uslyšeli nějaké slabé zvuky. Někdo křičí.

„Ne, budeme pokračovat,“ řekl Joakim, i když něco uvnitř mu říkalo, že Alice má nejspíš pravdu. Šli moc rychle. Nebo špatným směrem.

„Tak si pokračuj sám,“ odpověděla mu Emma a našťvaně se na něj podívala. Joakim si na chvílku pomyslel, že ztrácí nad skupinou kontrolu a že se mu Emma začíná odcizovat. Ona, která se na něj za poslední půlhodinu několikrát tak něžně podívala. Joakim se celý zpotil, a nejen kvůli tomu, že měl moc teplé spodky. Vždyť je tak popoháněn proto, aby jí imponoval, copak to nechápe? A teď jako by snad za všechno mohl.

„Nemáš hlad?“ vytrhla Joakima z myšlenek Alice. Z batohu vytáhla pár plněných chlebových placek.

„Ne,“ odpověděl rychle a vzápětí si uvědomil, že hlad samozřejmě má. Kousek poodešel a vyšplhal na malou vyvýšeninu, aby to vypadalo, že má plán. Emma si s radostí jednu měkkou placku vzala a na Joakimův pokus vypadat důležitě se ani nepodívala. Řekl si, že musí změnit taktiku. Zhluboka se nadechl

čerstvého lesního vzduchu. Zatáhlo se, slunce zmizelo a s ním i příslib úžasného dne. Joakim šel zpátky k holčkám. Rozhodl se, že na ně nebude tak tvrdý.

„Rád si vezmu, jestli ti nějaká placka zbyla,“ řekl tak mile, jak jen dovedl.

„Jasně,“ odpověděla Alice a vyhrabala placku v igelitovém sáčku. Usmála se na něj a Joakim pochopil, že tato taktika bude lepší.

„Zajímalo by mě, kde jsme,“ ozvala se Emma a z kapsy vytáhla mapku. Všichni tři se nad mapou sklonili a snažili se vykoumat, kde jsou. Bylo to docela těžké, krajina neměla žádné výrazné orientační body. Střídal se v ní jen kopečky, les a močál. Ale věděli, kde začali a jakým směrem zhruba šli.

„Skoro celou dobu jsme šli na sever, takže bychom měli být někde v těchhle místech,“ ukázala Emma. Joakim obdivně přikývl a pomyslel si, že Emma je chytrá.

„Budeme pokračovat, nebo počkáme na ostatní?“ zeptala se Alice.

„Myslím, že bychom měli pokračovat,“ odpověděl Joakim, ale bleskurychle dodal: „Pokud teda nechcete čekat?“

Podíval se na dívky. Na Emmu s jasně modrýma očima a jemným obličejem i na Alici s trochu hranatějšími rysy. Obě jsou to kosti, pomyslel si a najednou zatoužil, aby navrhly, že počkají na ostatní. A aby si ostatní dali hodně, ale hodně načas.

„Asi můžeme jít klidně dál. Jestli jsme tady, tak nejsme daleko od místa, kde se máme sejít,“ řekla Emma a ukázala na mapu.

„Jo, ale zase máte pravdu, že zbytek je za námi, takže na ně můžeme klidně počkat,“ zkoušel to Joakim.

„Myslela jsem, že tam chceš být první. Utíkal jsi jako sprinter,“ dodala Alice. Dívky se rozesmály a Joakim chvíli přemýšlel, jaký je to pocit. Je fajn smát se s milými holčkami, řekl si.

Z legrace drcl do Alice.

„Ty sis taky nevedla zrovna špatně.“

Začali se honit. Běhali mezi hlubokými loužemi, nejdřív jen tak, ale pak Emma do jedné šlápla a začali po sobě stříkat. Bylo to příjemné zpestření nudné rojnice a přesně to Joakim potřeboval. Dohonil Emmu a na chvíli ji chytil za paži. Vytrhla se mu a několika rychlými skoky se pokusila utéct. Levou nohou se však zachytila o vyčnívající kořen a ztratila rovnováhu. Nejdřív to vypadalo, že se udrží na nohou, ale kolem louže bylo kluzké bláto a Emma zapadla do vody až po pás. Joakim se rozesmál, ale Emma začala křičet. Ztichl a šel k ní. Emma křičela čím dál víc. Zvláštní, pomyslel si Joakim. Tak nebezpečné to zase není. Trocha vody. Pak uviděl, že kousek před Emmou vykukuje z vody bledé tělo. Jako by leželo pod hladinou a čekalo na svou oběť. Zmizela nevinnost a dětská hra. Zbyla jen panika a nevolnost. Emma se pozvracela, Alice začala brečet. Joakim zůstal stát jako zamrzlý v čase a zíral na výjev, který ho bude pronásledovat po zbytek života.

Haraldsson klimbal v posteli. Jenny ležela vedle něj s chodidly na matraci a polštářem pod zadkem. Nechtěla to protahovat.

„Bude lepší si to rychle odbýt, ať to stihneme ještě jednou, než budu muset zpátky.“

Odbýt si to. Jestlipak ve švédštině existuje nějaké jiné slovo, které z člověka tak spolehlivě vyžene vzrušení? Haraldsson o tom pochyboval. Ale už to bylo odbyté a on si zdříml. Někde hrála Abba „Ring Ring“.

„To je tvůj telefon,“ štouchla ho Jenny do boku. Haraldsson se probudil, plně si vědom faktu, že by právě teď neměl ležet v posteli vedle své ženy. Sebral kalhoty ze země a vytáhl mobil. No paráda. Hanserová. Zhluboka se nadechl a zvedl telefon.

I tentokrát přesně šest slov.

„Kam jste se sakra zase poděl?“

Hanserová našťavaně položila sluchátko. „Vyvrtil si nohu.“ To určitě. Měla sto chutí jet do nemocnice, nebo tam aspoň poslat auto, aby na toho hajzla vyžrála. Ale neměla na to čas. Najednou vedla vyšetřování vraždy. Situaci jí zrovna neulehčovalo, že velitel zásahu u Listakärru nebyl na místě přítomen, ani že přistoupil na to, aby se rojnice zúčastnili nezletilí skauti. Děti, kterým teď musí ona zařídit pomoc psychologa, protože jedno z nich sletělo do louže, a když se zvedalo, vytáhlo odtamtud mrtvolu.

Hanserová potřásla hlavou. S tímto zmizením je všechno špatně. Úplně všechno. Ale teď musí být s chybami jednou provždy konec. Už musejí všechno dělat správně. Být profesionální. Zadívala se na sluchátko, které stále držela v ruce. V hlavě se jí zrodila myšlenka. Byl by to velký krok. A mnozí budou říkat, že je na něj brzy. Případně by to dokonce mohlo podrýt její autoritu. Ale už dřív se zařekla, že se nebude bát nepříjemných rozhodnutí.

Ve hře je příliš mnoho.

Zemřel chlapec.

Byl zavražděn.

Je načase začít pracovat s těmi nejlepšími.

„To je pro tebe,“ řekla Vanja, když nakoukla k Torkelu Höglundovi. Jeho kancelář byla stejná jako většina věcí Torkela Höglunda — úsporná a jednoduchá. Nebylo v ní nic impozantního ani nákladného, skoro ani žádné osobní věci. Nábytek, který sem dovezli odkudsi z centrálního skladu, vzbuzoval dojem, jako by ho spíš používal nějaký ředitel základní školy z maloměsta s omezeným rozpočtem, a ne jeden z nejvýše postavených policejních náčelníků Švédska. Některým jeho kolegům

připadalo zvláštní, že člověk zodpovědný za státní útvar pro vyšetřování vražd nemá potřebu ukazovat světu, jak daleko to dotáhl. Jiní si to vykládali tak, že mu úspěch nestoupł do hlavy. Pravda byla jednodušší a méně ušlechtilá. Torkel nikdy neměl čas. Jeho práce byla náročná, skoro pořád byl na cestách a nepatřil k lidem, kteří by svůj volný čas trávili zařizováním kanceláře, ve které stejně skoro nebyli.

„Volají z Västeråsu,“ pokračovala Vanja a posadila se naproti němu. „Zavraždili tam šestnáctiletého chlapce.“

Torkel se díval, jak se Vanja usazuje. Očividně tento rozhovor nepovede o samotě. Torkel přikývl a zvedl sluchátko. Od svého druhého rozvodu měl pocit, že všechny jeho telefonáty se týkají násilných úmrtí. Byly to tři roky, kdy se ho naposledy někdo po telefonu ptal, jestli bude doma včas na večeři nebo na něco jiného mile triviálního.

Poznal volající, Kerstin Hanserová, šéfka policie ve Västeråsu. Seznámil se s ní před pár lety na školení. Dobrý člověk a určitě kompetentní nadřízená, myslel si tehdy. Vzpomněl si, že ho potěšilo, když četl o jejím novém místě. Teď zněl její hlas napjatě, jako by byla pod tlakem.

„Potřebuju pomoc a rozhodla jsem se, že sem povolám někoho z celostátní kriminálky. Chtěla bych, abyste to byl vy,“ říkala Torkelovi. „Myslíte, že by to bylo možné?“ pokračovala téměř úpěnlivě.

V prvním okamžiku Torkela napadlo, že se z toho pokusí vykrotit. Právě se vrátil se svým týmem z velmi nepříjemného vyšetřování v Linköpingu, ale věděl, že když Kerstin Hanserová zavolá, tak opravdu potřebuje pomoc.

„Od začátku jsme dělali jednu chybu za druhou. Hrozí tu nebezpečí, že to přesáhne všechny meze, takže opravdu potřebuju vaši pomoc,“ pokračovala, jako by vycítila jeho váhání.

„O co jde?“

„Šestnáctiletý chlapec. Zmizel před týdnem. Byl nalezen mrtvý. Brutálně zavražděný.“

„Pošlete mi mailem všechny materiály, podívám se na to,“ odpověděl Torkel a sledoval, jak Vanja vstává, odchází k druhému sluchátku a zvedá ho.

„Billy, přijď do Torkelovy kanceláře. Máme práci,“ řekla do černého sluchátka a položila ho. Jako by už předem věděla, co Torkel nakonec řekne. Tak to s ní bylo vždycky. Torkel pocítil pýchu a zároveň ho to trochu rozhněvalo. Vanja Lithnerová byla v týmu jeho nejbližším spolupracovníkem. I přes svůj nízký věk — nedávno jí bylo teprve třicet — se za ty dva roky, co s ním pracovala, zdokonalila na plnohodnotnou policistku. Torkela někdy skoro zlobilo, jak je dobrá. Přesně takovým policistou se chtěl stát, když byl v jejím věku. Domluvil s Kerstin Hanserovou a usmál se na Vanju.

„Šéf jsem tady pořád ještě já,“ začal.

„Já vím, jenom svolávám tým, abychom ti k tomu mohli říct svůj názor. Potom jako vždy rozhodneš ty sám,“ řekla a v očích jí zajiskřilo.

„Jistě, jistě, jako bych měl na výběr, když ses do něčeho zakousla,“ odpověděl a vstal. „Tak abychom se začali balit, jedeme do Västeråsu.“

Billy Rosén jel mikrobusem po dálnici E18. Jako vždy moc rychle. Torkel ho už dávno přestal napomínat. Místo toho se ponořil do materiálů o zavražděném Rogeru Erikssonovi. Hlášení bylo krátké a odfláknuté a pověřený vyšetřovatel Thomas Haraldsson nepůsobil zrovna jako člověk, který by se přetrhl. Nejspíš to budou muset vzít od začátku. Torkel věděl, že je to přesně ten typ případu, na který se s potěšením vrhne bulvár. Situaci rozhodně nevylepší ani to, že jako příčina smrti bylo na místě nálezu předběžně stanoveno extrémní násilí s nespočty bodnými ranami v oblasti srdce a plic. Torkelovi

však nedělalo největší starosti toto, nýbrž krátká závěrečná věta, kterou lékař do hlášení z místa nálezu napsal.

„V rámci předběžného ohledání bylo zjištěno, že mrtvému chybí velká část srdce.“ Torkel se zadíval z okna na stromy, které se míhaly kolem. Někdo mu vyjmul srdce. Torkel kvůli všem doufal, že chlapec neposlouchal tvrdý rock nebo nebyl příliš zapáleným hráčem World of Warcraft. V takovém případě by se v tisku objevily naprosto šílené spekulace.

Ty nejšílenější, opravil se.

Vanja vzhlédla od své složky. Pravděpodobně si právě přčetla stejnou větu.

„Možná by bylo nejlepší zařídit, aby přijela taky Ursula,“ řekla a jako vždycky četla jeho myšlenky. Torkel krátce přikývl. Billy se rychle ohlédl.

„Máme adresu?“

Torkel mu ji řekl a Billy to rychle naťukal do navigace. Torkelovi se nelíbilo, že se Billy rozptyluje při řízení, ale trochu zpomalil, když zadával cíl cesty. Aspoň něco.

„Ještě půl hodiny.“ Billy zase šlápl na plyn a velký mikrobus okamžitě přidal. „Ale můžeme tam být už za dvacet minut, záleží na provozu.“

„Půl hodiny je v pohodě. Vždycky mi vadí, když překročíme rychlost zvuku.“

Billy přesně věděl, co si Torkel myslí o jeho řízení, ale jen se na šéfa usmál přes zpětné zrcátko. Dobrá cesta, dobré auto, dobrý řidič. Proč si to neužít na maximum?

Billy ještě zrychlil.

Torkel vytáhl telefon a vytočil Ursulino číslo.

Vlak vyjel ze stockholmského hlavního nádraží v 16.07. Sebastian se posadil do první třídy. Pohodlně se v sedadle zaklonil, opřel si záda, zavřel oči a vlak mezitím kličkoval ven z města.

Dřív nikdy nevydržel zůstat ve vlaku vzhůru. Ale teď se nedokázal natolik uklidnit, i když cítil, že by mu hodinka spánku prospěla.

Místo toho vytáhl dopis z pohřebního ústavu, otevřel ho a přečetl. Už věděl, co v něm stojí. Zavolala mu matčina stará kolegyně a řekla mu, že jeho matka zemřela. Prý tiše a důstojně. Tichý a důstojný, takový byl v kostce její život. V tomto sousloví není nic pozitivního, rozhodně ne, když se jmenujete Sebastian Bergman, ne, pro toho byl život neustálým bojem. Na tiché a důstojné neměl čas. Říkával jim nudní a mrtví. Lidé, kteří žijí jednou nohou v hrobě. Už si tím ale nebyl tak jistý. Jak se mohl vyvíjet jeho život, kdyby býval byl tichý a důstojný?

Pravděpodobně lépe.

Méně bolestně.

O tom se ho aspoň snažil přesvědčit Stefan Hammarström, Sebastianův terapeut. Bavili se o tom na jednom z posledních sezení, když mu Sebastian řekl, že mu zemřela matka.

„Je snad nebezpečné být jako ostatní?“ zeptal se ho Stefan, když mu Sebastian objasnil, co si myslí o tichosti a důstojnosti.

„Životu nebezpečné,“ odpověděl Sebastian. „Lépe řečeno přímo smrtící.“

Potom spolu skoro hodinu rozebírali genetické předpoklady člověka pro nebezpečí. Toto téma Sebastian miloval.

Částečně z vlastní zkušenosti, částečně na základě svého výzkumu o sériových vrazech pochopil, že nebezpečí může být důležitou hnací silou. Vyprávěl svému terapeutovi, že sériového vraha ženou především dvě věci: fantazie a nebezpečí. Fantazie je vrčící motor, neustále přítomný, i když zrovna běží na neutrálu.

Většina lidí má fantazie. Sexuální, temné, brutální. Neustále posilují naše ego, neustále odstraňují z cesty věci či osoby, které nám překážejí. Ve svých představách má člověk moc. Velmi málo lidí své fantazie uskuteční. Ti, kteří to dělají, našli klíč.

Nebezpečí.

Nebezpečí, že budou odhaleni.

Nebezpečí, které plyne z toho, že se odváží spáchat nevyslovitelné.

V jednom okamžiku se uvolní adrenalin a endorfiny. To je ten pohon, to palivo, které exploduje a donutí motor jet na plné obrátky. Proto ti, kteří hledají vzrušení, pátrají po nových podnětech, a sérioví vrazi se stávají sériovými vrahy. Je těžké znovu přeradit na neutrálu, když už jste motor jednou rozjeli. Poznali jeho sílu. Objevili, co člověku dává pocit, že žije. Nebezpečí.

„Opravdu máte na mysli nebezpečí? Není to spíš napětí?“ řekl Stefan, když Sebastian ztichl, a předklonil se.

„Máme snad hodinu mluvnice?“

„Ne, vy máte přednášku.“ Stefan nalil z karafy, která stála na stole vedle něj, do sklenice vodu a podal ji Sebastianovi. „Nedostával jste za ně dřív zapláceno, místo abyste za možnost přednášet sám platil?“

„Platím za to, že mě posloucháte. Ať říkám cokoli.“

Stefan se usmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, vy víte, proč mě platíte. Potřebujete pomoc a kvůli těmhle odbočkám máme méně času na to, o čem bychom mluvit měli.“

Sebastian neodpověděl. Ani se nezamračil. Měl Stefana rád. Říkal věci přímo.

„Takže vraťme se k vaší matce. Kdy bude pohřeb?“

„Už byl.“

„Byl jste tam?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože si myslím, že to měl být obřad pro lidi, kteří ji měli opravdu rádi.“

Stefan ho pár vteřin tiše pozoroval.

„Vidíte, musíme mluvit o hromadě věcí.“

Za okny natrásajícího se vagonu se rozprostírala hezká krajina. Vlak si razil cestu lesy a loukami, které se právě zazeleňovaly, směrem na severozápad od Stockholmu. V lesním porostu občas vykuklo jezero Mälaren v celé své třpytivé kráse. U každého jiného cestujícího to mohlo vyvolat úvahy o tom, jaké možnosti život skýtá. Na Sebastiana to působilo opačně. V kráse kolem sebe nespatořoval žádné možnosti. Zadíval se na strop. Celý život utíkal před rodiči. Před otcem, proti kterému bojoval od mládí, a před matkou, která byla tichá a důstojná, ale nikdy ne na jeho straně. Nikdy ne na jeho straně. Tak to cítil.

Sebastianovy oči se na okamžik zalily slzami. Tohle se mu stávalo až v posledních letech. Slzy. Zvláštní, pomyslel si, že člověk v mém věku objeví něco tak jednoduchého jako slzy.

Něco tak emocionálního.

Iracionálního.

Přesně takový nechtěl nikdy být. Vrátil se k tomu jedinému, co mohlo otupit city: k ženám. Další předsevzetí, které Sebastian porušil. Od chvíle, kdy poznal Lily a rozhodl se jí být věrný, se držel na uzdě. Ale když ho po nocích drásal sen a dny postrádaly smysl, neviděl žádné jiné východisko.

Jeho život naplnil hon za novými úlovky a krátké chvíle s různými ženami. Myšlenky na ně aspoň dočasně vytlačovaly pocit bezmoci. Jako muž, milenec a dravec na neustálém lovu nových žen fungoval. Přinejmenším tuto schopnost si uchoval. Současně ho to těšilo i děsilo. Že ničím jiným není. Je osamělým mužem, který tráví čas s mladými, starými, studentkami, kolegyněmi, vdanými i svobodnými. Žádnou nediskriminoval. Měl jen jedno pravidlo: žena se musela stát jeho. Musela mu ukázat, že není bezcenný, že žije. Sám věděl, jak je jeho chování destruktivní, ale podporoval ho a pomyšlení na to, že jednoho dne pravděpodobně bude nucen najít cestu ven, se snažil vytěsnit.

Začal se rozhlížet po vagonu. Byl poloprázdný. Jeho pohled se zastavil na brunetce, která seděla kousek od něj. Bylo jí tak kolem čtyřiceti, na sobě měla šedomodrou drahou blůzu, v uších drahé zlaté náušnice. Není úplně k zahození, pomyslel si. Četla knihu. Vynikající, ze zkušenosti věděl, že čtoucí ženy kolem čtyřicítky jsou na stupnici obtížnosti jen trojka. Sice trochu záleželo na tom, co čtou, ale ne moc.

Zvedl se a ušel pár kroků k jejímu místu.

„Jdu do jídelního vozu, nechcete něco přinést?“

Žena tázavě vzhlédla od knihy. Nebyla si jistá, jestli mluví k ní. Očividně ano, pochopila, když se jejich pohledy setkaly.

„Ne, díky, jste laskavý.“ Téměř demonstrativně se zahleděla zpátky do knihy.

„Určitě? Ani šálek kávy?“

„Ne, děkuji.“ Tentokrát ani nezvedla oči.

„Čaj? Horkou čokoládu?“ Teď odvrátila pohled od knihy a trochu rozzlobeně se na Sebastiana zadívala. Ten nasadil svůj téměř patentovaný úsměv.

„V dnešní době už je tu k dostání i víno, ale není na něj trochu brzy?“ Žena neodpověděla.

„Možná se divíte, proč se ptám,“ pokračoval Sebastian. „Nemám jinou možnost. Je mou povinností zachránit vás před tou knihou. Četl jsem ji. Ještě mi poděkujete.“ Vzhledla a znovu se mu zadívala do očí. Sebastian se usmál. Žena úsměv opětovala.

„Šálek kávy by neškodil. Černé bez cukru.“

„Jak si přejete.“ Znovu se na ni pousmál, a když procházel vagonem, úsměv se mu rozzářil ještě víc. Tahle cesta do Västeråsu bude každopádně příjemná.

Na policejní stanici ve Västeråsu bylo rušno. Kerstin Hanserová trochu nervózně pohlédla na hodinky. Musí vyrazit. Pánbůh ví, že se jí nechce. Ihned by vyjmenovala devadesát devět věcí, které by dělala raději, než jela do márnice a setkala se tam s Lenou Erikssonovou. Ale bylo potřeba to udělat. I když si byli stoprocentně jistí, že chlapec, kterého našli, je Roger Eriksson, chtěla ho matka vidět. Hanserová ji od toho zrazovala, ale Lena Erikssonová trvala na svém. Chtěla vidět svého syna. Mohly tam zajít v časnější hodinu, ale matka schůzku dvakrát odložila. Proč, to Hanserová nevěděla. Ani ji to nezajímalo. Byla by nejraději, kdyby k návštěvě márnice nakonec vůbec nedošlo. Aspoň ne v její přítomnosti. Tuto část své práce měla ráda nejméně a upřímně řečeno v ní ani nebyla moc dobrá. Snažila se takovým situacím vyhýbat, jak jen to šlo, ale lidé očekávali, že je bude zvládat lépe, a to jen proto, že je žena. Že rychleji najde správná slova. Že jen díky jejímu pohlaví se příbuzní a pozůstalí budou v její přítomnosti cítit lépe. Hanserová to považovala za nesmysly. Nikdy nevěděla, co má říct. Mohla jim vyjádřit hlubokou soustrast, možná je obejmout, nabídnout jim rameno, aby se vyplakali, dát jim číslo na někoho, s kým si budou moci promluvit, znovu a znovu je ujišťovat, že policie udělá všechno pro to, aby zadrželi člověka, který jim způsobil tolik utrpení. Samozřejmě to mohla udělat, ale většinou

tam jen tak stála. Mohl to dělat kdokoli. Už si ani nevzpomínala, kdo od policie byl u toho, když spolu se svým mužem přišla identifikovat Niklase. Byl to muž. Muž, který tam jen tak stál.

Vlastně tam mohla poslat někoho jiného. Také by to určitě udělala, kdyby dosavadní vyšetřování vypadalo trochu jinak. Teď nemohla nic riskovat. Novináři jsou všude. Očividně už vědí, že chybí srdce. Je jen otázkou času, kdy přijdou na to, že chlapec byl pohřešovaný tři dny, než ho policie vůbec začala hledat. A také na traumatizované mladistvé skauty v lese a na Haraldssonův „těžký výron“. Teď už se ve vyšetřování nesmí objevit nic, co by se dalo kritizovat. O to se sama postará. Bude spolupracovat s těmi nejlepšími a brzy bude mít ten příšerný případ za sebou. Takový byl její plán.

Zazvonil telefon.

Volali z vrátnice.

Shánějí se po ní z celostátní komise pro vyšetřování vražd. Hanserová pohlédla na nástěnné hodiny. Byli tu brzy. Všechno se sešlo najednou. Věděla, že je musí aspoň pozdravit a přivítat. Lena Erikssonová bude muset pár minut počkat, nedá se nic dělat. Hanserová si popotáhla blůzu, protáhla se a vyrazila ke schodům, které vedly k východu. Zastavila se u zamčených dveří oddělujících vrátnici od vnitřních prostor stanice. Přes jemně čtverečkový vzorek skla viděla Torkela Höglunda, jak se uvolněně prochází s rukama za zády. U okna do ulice seděli v křeslech se zelenými potahy muž a žena. Oba byli mladší než Hanserová. Torkelovi kolegové, usoudila, když stiskla kliku a otevřela dveře. Torkel uslyšel klapnutí zámku, otočil se, a jakmile ji spatřil, usmál se.

Náhle Hanserová trochu znejistěla. Co je správně? Obejmout ho, nebo si s ním kolegiálně potrást rukou? Chodili spolu na pár kurzů, párkrát spolu obědvali, párkrát se potkali na chodbě. Hanserová se nemusela rozmyšlet dlouho. Torkel

jí šel vstříc a přátelsky ji objal. Pak se otočil k ostatním, kteří mezitím vstali, a představil je. Kerstin Hanserová oba přivítala.

„Je mi líto, ale mám trochu naspěch, musím jet na soudní.“

„Kvůli tomu chlapci?“

„Ano.“

Hanserová se otočila k vrátnému.

„Co je s Haraldssonem?“

„Měl by být na cestě. Volal jsem mu hned potom, co jsme spolu domluvili.“ Hanserová přikývla. Rychle pohlédla na hodiny. Nesmí přijít moc pozdě. Přelétla pohledem Vanju a Billyho, ale když promluvila, obrátila se znovu k Torkelovi.

„Haraldsson dosud vedl vyšetřování.“

„Ano, viděl jsem jeho jméno v materiálech, které jsme dostali.“

Hanserová sebou trhla. Nezaslechla snad v Torkelově hlase lehce povýšený tón? Jeho obličej však neprozradil nic.

Kde se ten Haraldsson zase fláká? Právě se chystala vytáhnout mobil, když klapl zámek ve dveřích, kterými sama před pár minutami přišla, a do vrátnice vešel ošklivě kulhající Haraldsson. Dal si provokativně dlouho načas. Nakonec se ale objevil a pozdravil nově příchozí.

„Co jste si udělal s nohou?“ Torkel významně kývl směrem k Haraldssonově pravé noze.

„Vymkl jsem si ji při rojnici, když jsme hledali toho kluka. Proto jsem nebyl na místě, když ho našli.“ Krátce přitom pohlédl na Hanserovou.

Věděl, že mu nevěří. Hlavně teď nějakou dobu nesmí zapomínat kulhat. Přece by kvůli tomu nejela do nemocnice? A kdyby to udělala, tak by jí snad neřekli, jestli tam byl, nebo ne. To musí spadat pod nějakou vyhlášku o ochraně pacientů. Zaměstnavatel přece nesmí mít přístup k lékařským záznamům zaměstnanců. Nebo smí? Bude si muset ověřit u odborů, jak to přesně je. Haraldsson byl tak ponořen do svých úvah, že na

chvilí přestal poslouchat svou šéfku. Najednou si všiml, že na něj upírá vážný pohled.

„Torkel a jeho tým přebírají vyšetřování.“

„Od vás?“ To Haraldssona upřímně překvapilo. Nečekal to. Hned to vypadalo veseleji. Byla to skupina opravdových policajtů, přesně jako on. Určitě ocení jeho práci víc než ta právnička, která mu šéfuje od psacího stolu.

„Ne, nejvyšší odpovědnost za vyšetřování budu mít i nadále já, ale státní kriminálka teď povede jeho operativní část.“

„Spolu se mnou?“

Hanserová si v duchu povzdechla a tiše se pomodlila, aby ve Västeråsu nevypukla vlna zločinnosti. Neměli by šanci.

Vanja se pobaveně podívala na Billyho. Torkel naslouchal rozhovoru bez mrknutí oka. Ponížit nebo omezit místní policisty je úplně nejhorší způsob, jakým se dá zahájit spolupráce. Torkel si nikdy nepotrpěl na značkování revíru. Existují lepší způsoby, jak dostat z lidí maximum.

„Ne, přebírají za vyšetřování plnou odpovědnost. Vám je ten případ odebrán.“

„Ale velice rádi bychom s vámi co nejúžeji spolupracovali,“ přerušil ji Torkel a vážně se na Haraldssona zadíval. „Váš vhled do případu je jedinečný a to může být pro další úspěch rozhodující.“

Vanja se na Torkela obdivně podívala. Sama si už Haraldssona zaškatulkovala jako BP — beznadějný případ, který už při vyšetřování dostal šanci, ale teď bude nejlepší ho od něj odsunout co nejdále.

„Takže budu pracovat s vámi?“

„Budete pracovat v naší blízkosti.“

„V jak velké blízkosti?“

„To uvidíme. Můžeme začít tím, že nám shrnete všechno, co se dosud stalo, a my budeme pokračovat.“ Torkel položil Haraldssonovi ruku na rameno a opatrně ho odvedl ke dveřím.

„Zatím,“ houkl na Hanserovou přes rameno. Billy šel ke křeslům pro tašky, ale Vanja zůstala stát na místě. Byla by přísahala, že bývalý pověřený vyšetřovatel ušel prvních pár kroků s Torkelem bez kulhání.

Lena Erikssonová seděla v čekárně a do úst si strčila další lékorku. Ukradla jednu krabičku v práci. Včera. Byly v policii hned vedle pokladny. S příchutí eukalyptu. Nebyly zrovna její nejoblíbenější, ale když večer zavírali obchod, vzala, co bylo nejblíže po ruce, strčila si to do kapsy a ani se pořádně nepodívala, co to přesně je.

Včera.

Když ještě byla přesvědčená, že je její syn naživu. Když slepě věřila tomu policistovi, se kterým mluvila a který jí řekl, že vše nasvědčuje tomu, že Roger odešel dobrovolně. Možná do Stockholmu. Nebo někam jinam. Teenagerské dobrodružství.

Včera.

Nebylo to jen v jiný den, bylo to v úplně jiném světě. V něm ještě žila naděje.

Dnes je její syn navždy pryč.

Zavražděn.

Nalezen v tůni.

Bez srdce.

Od chvíle, kdy Lena dostala zprávu o synově smrti, nevyšla celý den z bytu. Měla se sejít s policistkou už dříve, ale zavolala jí a odložila to. Dvakrát. Nedokázala se zvednout. Chvilí měla strach, že už nikdy nenajde sílu znovu vstát. A tak jen seděla. V křesle. V obýváku, kde spolu trávili stále méně času. Ona a její syn. Snažila se rozpomenout, kdy tam spolu seděli naposled.

Dívali se na film.

Jedli.

Povídali si.

Žili.

Nevzpomínala si. Muselo to být těsně poté, co Roger začal chodit na tu zatracenou školu. Po pár týdnech mezi těmi snoby se změnil. Poslední rok žili každý víceméně svůj život.

Teď jí neustále volali z bulváru, ale nechtěla s nikým mluvit. Ještě ne. Nakonec vyvěsila sluchátko pevné linky a vypnula mobil. Tak přišli až k ní domů, křičeli na ni otvorem na dopisy, nechávali vzkazy na koberci v předsíni. Ale nikdy jim neotevřela. Nezvedla se z křesla.

Bylo jí příšerně zle. Káva z automatu, kterou si dala, když dorazila na místo, se jí vrátila zpátky do krku. Jedla od včerejška vůbec něco? Nejspíš ne. Zato pila. Alkohol. To neměla ve zvyku. Ne v takovém množství. Byla vždycky opravdu střídmaprá, čemuž nikdo, kdo se s ní setkal, nevěřil. Ty její podomácku odbarvené vlasy s odrostlými kořínky. Ta její nadváha. Křiklavě nalakované nehty na krátkých tlustých prstech s prsteny. Ten piercing. Záliba v teplácích a vytahaných tričkách. Většina lidí, kteří se s Lenou setkali, si na ni rychle vytvořila názor. A většina předsudků se jim pak svým způsobem potvrdila. Věčně byla bez peněz. Školy nechala v osmičce. Otěhotněla v sedmnácti.

Byla samoživitelka.

Měla špatně placenou práci.

Ale problémy s alkoholem? Ne, nikdy.

Ale dneska pila. Aby umlčela ten hlásek, který se jí ozval v nejzazším koutě mysli, jakmile dostala zprávu o smrti syna, a který pak během dne nabíral na síle. Hlásek, který odmítal zmizet.

Lenu začínala bolet hlava. Potřebovala trochu čerstvého vzduchu. A cigaretu. Vstala ze židle, zvedla ze země kabelku a zamířila k východu. Její ochozené podpatky duněly tesknou ozvěnou o kamennou podlahu. Když už byla skoro u východu,

všimla si, že otočnými dveřmi rychle prošla draze oblečená žena, které mohlo být tak pětáctýřicet. Žena se odhodlaným krokem vydala k ní.

„Lena Erikssonová? Jsem Kerstin Hanserová z västeråské policie. Omlouvám se, že jdu pozdě.“

Mlčky jely výtahem. Když dojely do suterénu, Hanserová otevřela dveře a nechala Lenu projít. Šly chodbou, dokud nepotkaly plešatého muže s brýlemi v bílém plášti. Ten je zavedl do menší místnosti, kde stál jediný pitevní stůl osvětlený zářivkami. Pod bílým prostěradlem byly jasně patrné obrysy těla. Hanserová s Lenou přistoupily ke stolu a plešatý muž ho pomalu obešel z druhé strany. Podíval se na Hanserovou a ta krátce přikývla. Muž opatrně odhrnul prostěradlo a odkryl obličej a krk Rogera Erikssona až po klíční kosti. Lena se klidně zadívala na stůl. Hanserová taktně ustoupila o krok dozadu. Od ženy po svém boku nezaslechla rychlý nádech ani přiškrcený výkřik. Žena nezačala vzlykat, ani si reflexivně nezakryla ústa. Nic.

Toho si Hanserová všimla, už když se setkaly v čekárně. Lena nebyla červená a opuchlá od pláče. Nebyla zdrcená ani zničená. Působila téměř klidně. Ale Hanserová ve výtahu ucítila pach alkoholu, zmírněný pastilkou proti bolesti v krku, a pomyslela si, že to bude ta příčina tak malého citového pohnutí. Spolu s šokem.

Lena nehybně stála a shlížela na syna. Co čekala? Vlastně nic. Předtím se neodvažovala pomyslet na to, jak bude syn vypadat. Nedokázala si představit, jaký to bude pocit tam stát. Co s ním udělala ta doba, po kterou ležel ve vodě? Byl trochu oteklý, to každopádně. Jako kdyby měl alergickou reakci, ale jinak se jí zdálo, že vypadá jako obvykle. Tmavé vlasy, světlá pleť, výrazné černé obočí, náznak vousů nad horním rtem. Zavřené oči. Bez života. Samozřejmě.

„Myslela jsem si, že bude vypadat, jako by spal.“

Hanserová mlčela. Lena k ní otočila hlavu, jako by se chtěla ujistit, že se neplete.

„Nevypadá to, jako by spal.“

„Ne.“

„Tolikrát jsem ho viděla spát. Zvlášť když byl menší. Víte, on se nehýbá. Má zavřené oči, ale...“

Lena větu nedokončila. Místo toho natáhla ruku a dotkla se Rogera. Byl studený. Mrtvý. Nechala ruku ležet na jeho tváři.

„Sama jsem přišla o syna, když mu bylo čtrnáct,“ řekla Hanserová.

Lena ponechala ruku na chlapcově tváři, ale hlavu trochu pootočila k Hanserové.

„Opravdu?“

„Ano...“

Opět zmlkly. Proč to vlastně řekla? Hanserová to ještě nikdy nikomu v podobné situaci neřekla. Ale na té ženě bylo něco zvláštního. Hanserové se zdálo, že si zakazuje truchlit. Nemůže. Možná ani nechce. Myslela to jako útěchu. Jako podanou ruku, která měla ukázat, že Hanserová ví, čím si Lena prochází.

„Taky ho zavraždili?“

„Ne.“

Hanserová si najednou připadala hloupě. Jako by svým komentářem chtěla srovnávat utrpení. „Jenom říkám, že jsem taky o někoho přišla.“ Ale Lena už jí nevěnovala pozornost. Otočila se zpátky a znovu se zadívala na svého jediného syna.

Tolik let byl tím jediným, na co mohla být pyšná.

Nebo spíš: tolik let byl tím jediným, co měla.

Tečka.

Je to tvoje chyba? začal se ptát ten hlásek v hlavě. Lena od-táhla ruku a ustoupila dozadu. Bolest hlavy byla neúprosná.

„Radši bych už šla.“